

Sygnatura akt VI W 2759/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2014 roku

sprawy przeciwko W. B. (1) córce J. i S. z domu B.

urodzonej (...) w O.

obwinionej o to, że

w dniu 05 stycznia 2013r. około godz. 13:20 we W. na skrzyżowaniu ul. (...). J. P. z ul. (...) jako osoba piesza nie zastosowała się do sygnalizatora S-5 nadającego światło czerwone przechodząc po wyznaczonym przejściu dla pieszych przy palącym się świetle czerwonym.

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw w związku z art. 5 prd

I. uznaje obwinioną **W. B. (1)** za winną czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw w związku z art. 5 prd i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości **100 (stu) złotych**;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinioną kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza jej opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 stycznia 2013 roku, około godziny 13.20, W. B. (1) znajdowała się na skrzyżowaniu ulicą (...), przy wyznaczonym przejściu dla pieszych. Na skrzyżowaniu tym umieszczona jest sygnalizacja świetlna. W. B. (1) przeszła przez skrzyżowanie w momencie, gdy sygnalizator emitował światło czerwone. Zatrzymana i wylegitymowana przez funkcjonariuszy policji obserwujących z radiowozu jej zachowanie, odmówiła przyjęcia mandatu karnego..

Dowód :

zeznania M. W. k. 5,42 akt;

notatka urzędowa k.3 akt.

W. B. (2) nie była dotychczas karana sędownie

Dowód:

dane o karalności k.13.

W. B. (1) nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia i ignorując sądowe wezwanie na rozprawę, nie stawiała się na nią. Tym samym nie złożyła żadnych wyjaśnień.

Podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń stanowiły zeznania M. W... Świadek ten opisał przebieg wydarzeń, wskazując na fakt przejścia obwinionej przez skrzyżowanie, pomimo wyświetlonego czerwonego światła dla pieszych, jako bezpośrednią przyczynę podjętej przez niego interwencji. Wskazany świadek, to funkcjonariusz policji. Pełnił służbę i należycie wykonując swoje obowiązki interweniował, gdy stwierdzili fakt popełnienia przez W. B. (2) wykroczenia. Nie było innej przyczyny jego działania, lecz stanowiło ją wyłącznie zaobserwowane naruszenie przepisów prawa. Zeznał na czym ono polegało i jak zachowywała się obwiniona. Jej działanie obserwował z radiowozu, widział je z bliskiej odległości, obwiniona była przy tym jedyną osobą, która pojawiła się na przejściu dla pieszych. Wylegitymował ją i na tej podstawie ustalił jej dane personalne.

Zeznania tego świadka złożone w toku czynności wyjaśniających i przed Sądem, stanowią obiektywną relację zaobserwowanego przebiegu wydarzeń, nie zawierają żadnych sprzeczności i tworzą jednolitą całość. Zostały również udokumentowane w notatce urzędowej sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu.

Z tych względów Sąd uznał je za wiarygodne i stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

Nie zastosowanie się przez obwinioną do sygnalizatora S-5 nadającego czerwony sygnał dla pieszych wyczerpało dyspozycję art. 92§1 k.w.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas ich popełnienia (centrum miasta, wczesna godzina popołudniowa), to okoliczności które Sąd miał na względzie wymierzając W. B. (2) karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, Uwzględnia jej sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinioną, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. Uzmysłowi również W. B. (2) karygodność jej zachowania.

Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani - tym bardziej - odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. W. B. (2) nie wyraziła jakiegokolwiek skruchy, w centrum miasta zignorowała elementarne zasady poruszania się po nim, okazując tym samym rażące lekceważenie dla obowiązujących przepisów prawa.

Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.